

Hannukkala gård

Åavasaksa 23 juni 86.

I.

Midssommarhälsning till mina kära
Då Åavasaksa ej bestämde oss bläck, må-
ste jag tillgripa en röd Faber n° 3.

Skälet för vår resa, hurså! Jag kop-
pas ni fått telegrammet, som jag afsän-
de genom ingenjör Bergbom till
Torneå! ~~Enligt~~ detta säger ni, att vi
lyckliga och tacksamma i verkligheten
spelat ossan till Åavasaksa, genom
gått föreföven, och andra **farliga**
heter och muntera och pigga uppmär-
midssommarsoberus berg! Det är svart
att tro att vi nu verkligen sitta här i
en idealiskt snygg och prydd bond-
gård ~~med det berömda Åavasaksa tätt vid vår~~
~~gård~~ och elfvar, kullar och berg
rundtomkring! Vi säga allt emellanåt
till hvarann: nu äro vi vid Åavasaksa,
alldeles som Bebbe brukar säga: nu
äro vi på Börtuddarna.

Det blir så mycket att omtala nu från
det ställe i kronkan där jag sist stannade.

att jag är helt konfys och måste rådfrå
ga min dagbok. Jag skref sist från Ka
jana. Vi kommo att dröja der 2 $\frac{1}{2}$ dag,
emedan det gessade så med ångbåten
till Waala. En af dessa dagar åtzink
till Lotkamogården. Det var en glödh
spogellugn dag då vi kl. 10 på morgnen
for ut från Kajana med den lilla
ångbåten Edjas. De stora fjärdarne
voro som en enda spegel, stränderna bit
dade en vågig linie med högre och lä
re kullar, ibland sågo bergene ut som
afslagna Alptoppar täckta af en genom
skinlig blå stöja. Vi voro hänfödda
och K. kände sig just hemsk till modet
afser var oafbrutna vidertur, när i ett
nu ett skönnande åskregn insvapte
hela trakten i sin slaskiga gråa sekel.
Under hållugen kommo vi fram till Lot
kamogård, blefo inbjudna till
presten Kekonis, mycket vänliga, och
fingo efter en stunds väntan häst deri
från par verst framåt berget. Skjutst
aflummade oss i en större gård, derifrån vi

skulle få vägvisare med oss, och innan
vi vände ordet af voss vi smidt inne i
en befälningmansfamilj, som bodde i
gården och mycket vänligt bjöd oss
kaffe. De hette Tikkander, frun född
Durchman, och system, fröken D. skall ha
bott hos H. ms i H. förs och kände strax
igen mig. Sedan vi druckit kaffe fring
vi en Karl med oss och begynte vandra
till berget. Regnet hade upphört, men
det var duktigt vatt och solen baddade. Kar-
len bar vår matkorg och våra regnkappr.
Hvad det doftade i smaskogen på ber-
gets branter! Vi riktigt drucko den skö-
na vedergriskande luften. Efter $1\frac{1}{2}$ tim-
mes stigning uppat voss vi andblijen-
te vid Pölly, den högsta, kala toppen af Wu-
skatti. En oändligt vidsträckt utsikt med
berg, skogar, fjärdar, strömmar, byar
och gårdar lag under våra fötter. Men
allt så invept i svedjerök, att endast
konturerna voss tydligt skönbara. Vår
vägvisare berättade och beskref hvarenda
punkt i panoraman, och K. antecknade. I

det hela imponerade utseendet mera ge-
nom sin ofantliga omkrets, än genom
sin skönhet - så tyckte åtmin. jag!

Nedstigningen gick hastigt och smält treg
och vi togo hast ut ur gård till närmaste
gästgiveri, emedan ångbåten återvände
tidigare. Resan genom natten var my-
cket behaglig, vi smorde oss ur vår med-
brädda vägnostkorg och drucko kaffe
som preservativ mot morgonkylan. Kl.
1 gick solen upp grön och röd. Jag
sjöng och L. berättade sagor för skjut-
pojkarne som skrattade med full hals.
Kl. 5 tiden komde vi in till vårt trevliga
Kajanagästgiveri, der vi tröjdes så bra.

Följande dag, den 18 bestämde vi
Kajana kl. 12 f. m. för att med ångbå-
ten Ujzö resa till Waala öfver Ålsä
träsk. Allt ännu var det vackert
och varmt. Vi hade vägnost med,
vår vardinna hade t. o. m. lagt en
flaska mjölk samt ägg i vår korg.
Utom oss voro sex studenter ombord
unga gulungar, ute på sin första foster-

landske resa, samt tvorne yngre
fruntimmer foken. Castrén och Terne-
lius. Tården mycket angenäm och
munter, vi kommo med slutet i sam-
språk med de begge fruntimren. Så
väl de som hvitmänsorna ämnade
sig vidare med tjärbåt från Waala och
föreslogo att vi tillsammans skulle
hyra en båt för medfärdan. I första
ögonblicket föreföll oss detta mycket
öfvermåttigt. Vi ville icke gärna resa i stor
sällskap den farliga vägen och beslöt
os of att byta förslaget. Men vid framkom-
sten till Waala befanns, att ingen lastad
tjärbåt fäst att gå, och vi hade inget
annan utväg, än att med de öfuga
reskamraterna hyra en tom båt med
edsvurna styrman. Kl. $\frac{1}{2}$ 8 e.m.
reste vi från Waala och försarne be-
gynnade nästan genast derpå. Den första var
Niska kaski, som skall vara den farliga-
ste genom sina stora djup. Kaski-
nade man emellannåt, när hvirflarne

ryckte den klunga, brakande, svigtande
båten med sig och vågorna dansade
omkring oss så man knappt hörde
hvad den andra sade. Ibland var
man liksom midt inne i en kirkande
gättgryta och tyckte sig ej komma ur
flåcken. Ibland åter rusade man i
hujdlos fart rakt emot en klippa,
beredd att nästa ögonblick krossas
deremot. Men styrmannen satt så
lugn och kark och en annan starkare
hand styrde kaus, så att vi lyckligen
kommo igenom. Märkvärdigt nog
var jag icke rädd, satt endast som tjur
såd i högsta grad af spänning och
höll stadigt tag i Lammys hand. Hon
njöt oafbrutet, var stundom orolig för
min skull, men alls icke rädd. De
egentliga stora forsarne mellan Wa-
la och Mukas äro blott tre, men hvar
och en af dem består af många
skilda branter eller fall, så de esika
ganska lönge att passera. Den andra
fossen, Ahnas kiski, var i vårt tycke

den minst storartade. Der fringo vi ny
styrman, som kunnade oss igen när
vi voro förbi det värsta. Under mellan-
tiderna satt en 12-13 års gosse vid sty-
ret, oaktadt strömmen på sina ställen
var duktigt strid. Men vi hade en säker
roddare med, så det var ingen fara.

Kl. 12 tiden passerade vi Utajärvi, en
stor blank fjärd med drömmande strän-
der, månen blank och full i öster och
aftonrodnaden i purpur och guld i väster.
Det var enaklost vackert, man kunde
~~lätt~~ inbilla sig färdas i hvilket saga-
land som helst. Sällskapet i båten all-
varsamt och stilla muntert, hvilket glädde
oss. Vi hade så mycket fräktat att få ett
najsigt, bullersamt sällskap i de un-
ga hvitvinsorna, men de uppförde
sig exemplariskt. En gång, på ett en-
spännande ställe i forsen, höll de lit-
väl på att skrämma lifvet ur mig. Det
klona bräde, på hvilket tre af dem satto
skram med i båten och de föllo med ett
brak ned på båtbottnen. Ingen skada
var skedd, och de halvgjorda skrattsallvor

höordes en god stund från deras läger.

När vi närmade oss den sista stora
forsen, Pyhäkoski, fringo vi åter en
ny styrman ombord. Han såg till den
grad prätig, pålitlig och modig ut
med sin blanka bruka på bröstet. X.

Talade en stund med honom. Han har i
trettio (!) år styrt båtar ut för Pyhäkoski.
Aldrig hade någon olycka hänt med
honom, sade han utan skrytsamhet
men nog hända sådana hvarje år. Han
var så försiktig, att han lade i land kl.

tiden för att låta morgondimorna
något skingra sig efter soluppgången.
innan han lät oss fara. Vi väntade
i en gård vid elfven, de andra drucko
kaffe, men vi förmådde den bästa
drycken utan bröd och kalfsafva i morgon.
Kylan ute på trappan eller i ett vedluder.

När luften klarnat, fortsatte vi. Nu kom
det ryckigaste och mest storartade under
hela vägen. Det väldiga Pyhäkoski
med sina brandstupande stränder och
höga, färande vågor. Vattnet var ovan-
ligt klart, så stränderna långt uppåt lägo

under vatten. Forsen var derigenom
ofantligt strid och svår. Under $1\frac{1}{2}$
timmes tid rusade vi oafbrutet framåt
mellan ursumiga hvirflar, skummi
stänkte öfver oss, båten braksade och
vred sig, sjönk djupt ned i vågorna och
flög återigen snabb som en blått fjäder
åt på deras ryggar. Det var en lång
sträckbank, men jag kände hvarken
hysterklappning eller rädsla. När det
var förbi, var jag blott slapp som en trasa.

Kl. var 5 på morgonen, när vi duktig
trötta efter vår andra genomvakade natt
anlände till Munks gästgifveri och bestäm-
de att stanna der en dag och hvila oss.

Der var förtjusande vackert och dagen
för gick i ett njutningsrikt dolus far men
te vid stränderna af den glittrande sjö.

Derifrån skulle vi begifva oss med ang-
båt tidigt söndag morgon till U. borg, men
fingo höra, att båten mot vanligheten ej
gick den söndagen. Oss återstod intet an-
nat, än att i ett huj lägga in våra saker och
begifva oss af med skjuts ännu samma dag.

för att ej behöfva resa i solbaddet. Detta
blef vår tredje sömnlös natt. Vi hade
nåra 4 mil till U. borg och de sista två
håller fringo vi de eländigaste karror vi
i vårt lif sett, små, tränga utan lenaler,
der karlen satt på kanten framför oss,
och kåstens oartighet drabbade våra kapp
säcker inuti karran. (!) Det var ett hur
ligt spektakel att se oss kl. 5 på morgo-
nen skramla in i det sofvande Uleåborg
häft ihjälskakade, smutsiga, burriga
med en halfdöf gammal körsven, som
rike luttade till stadskällaren, der vi skulle
taga in. Jungfrun på gästgifveriet be-
skref vägen för Karlen, han körde gata
upp och gata ned, medan vi sura och
sömniga kleva efter, men slutet blef
ända, att vi återvände till gästgifveriet.

Der sofva vi till kl. 12 (!) söndagsmorgonen
kvällen efter vi begåfvo oss att spara upp Snell-
mans. Tolen brände våra fört svartbruna
kinder, gatorna damnade och artiga gamla
manseller visade oss vägen. Snellmans
bodde ute på sin villa, men hade bunnat
bud i stadskällaren att vi genast skulle kom-

ma ut med ångbåt. Vi ville likväl vänta
till kl. 5 e. m. då postkontoret öppnades för
att ändtligare få de första raderna hemåt.
Hur besviken var jag ej, då buket återkom
utan ett enda brof! Almas man hade
emellertid sökt upp oss och förde oss kl.
6 ut till deras truflyga lilla landeställe vid
Toppila sund. Der blifva vi hjertligt mot-
tagna af Alma och hennes tre småttningar
August, Signe och Meri. Senare på gvällin
kommo gamla Antmans, Wörzéns samt
farbror Oskar och Nanny. Alla voro så
vänliga och så intresserade af vår resa.
Herr Sullivan lofvade ombesörja lyd
häst och åkdon åt oss i Torneå och vi om-
beddes enträget att stanna hos dem på åter-
vägen. — Der ^{ång}båt, som ^{skulle} förde oss till Tor-
neå, låg midt emot deras brygga, så att
vi följande morgon kl. 7 fördes dit öfver
i båt. Der återlämnade vi våra hvitmössor,
som vi likväl ej stiftat närmare bekant-
skap med, samt flere andra Aavas. resande
Vägen längs kusten var ny och intressant för
Nanny, som aldrig förr färdats på hafvet.

Kl. 9 måndag qväll anlände vi till Tornea,
hade häst och Abokärre emot oss och
fortsatte några verst framåt till första
gästgifveri, emedan staden var öfverfull
af resande. Igår, sista resdagen på
uppfärden, var den första kalla ~~dag~~
vi haft. Himlen var mulen och en ge-
nomträngande bläst isade oss in till
ajälen. Men vägen var så vacker och
omväxlande, så väl bebyggd och intressant
och gästgifverierna de mest idylliskt
anläggda och aptidliga, så vi glömde bläst
och kyla. Vägen haremellan och Tornea är
omkring 7 mil, går hela tiden längs Tornea
elf och vackra välbyggda gårdar. Man
kan g tro sig vara i den fattiga höga nor-
den. Byggnaderna ha vi knappast sett till
väst vorende. U-brog och der glömde jag
och minn mitt gazstykke och mina spikar som
jag mottog för deras skull!! V. kommo
hit kl. 9 på qväll och körde in i första
bondgård vid foten af berget, der vi lyc-
kades få logis i utmärkt natta, fina rum.
Tills vidare ha vi inte sett till andra resande
än ingenör Berghoms, som ligger här i natt, men

reste tillbaka i morgon. (23.6.1886) Vi går sågo
vi en skynut af solen, men i dag regnar
det, är blåsigt och kallt. Vi ämnade lik-
väl icke genast gifva tappt, utan dröja
åtm. till söndag morgon, ifall vi icke de-
finnare få se solen. Vår skjutskarl
expedierade vi i morgon, han tog ej mer
än 40 mk för hitresan, hvilket var
qvantadt billigt, då vi hört att andra
fordrat 30, 40 ja t. o. m. 45 mk. för tur
och retur. - Här skulle vara så godt
att vara, om vi bara ej vore härvisade
till så täpplig kost. I denna stora, rika
gård står gämnat att fås än rieska
ett slags halfmjukt, äckligt kombi-
surrt, sigt kirackbröd smör och mjöl.
Vår middag bestod af sylt af pilbun-
ke, rieska och smör. Efteråt frösa
afsvartade vi oss på en bit af sylt. Vi
gick ut på en promenad i parken. Vi
såg många vackra blommor, och många
färgglada fjärilar. Vi gick till en
stora dammen, och såg många fiskar.
Vi gick tillbaka till hotellet, och
såg att det var mycket vackert.
Vi gick till en gård och såg
många vackra blommor. Vi gick
till en dammen, och såg många
fiskar. Vi gick tillbaka till
hotellet, och såg att det var
mycket vackert. Vi gick till
en gård och såg många
vackra blommor. Vi gick till
en dammen, och såg många
fiskar. Vi gick tillbaka till
hotellet, och såg att det var
mycket vackert.

gon skola vi söka upp Luopiovaara
och på återvägen besöke Torned och Haape-
ranta. Skulle vi em ha brev i Torned,
hvor Sullivan lafvade skicka dem oss
till möte.

Många flera detaljer skulle jag kun-
na berätta, men jag vill bli full.
Kanske tillägger jag något i minnelse.

Det är så ledsamt att inte veta nå-
got om eder alla, - tänka på två ve-
kor igen såd! - Vi ha hållit oss tappra
och raska, utom litet skjuts kärrs-ovida
för mig och rheumatiska kämmingar
för Lamm. Allt försvinner dock
vid tanken att man nu är vid Aavasak.
Vi ämnas roa oss med att illustrera vä-
ra äfventyr i eft.m. när vi för reg-
nets skull ej kunna gå ut.

P.S. Sent om sidan dök ett blackhorn upp
på Aavasaksas horisont. Vi blefvo mycket
suppekrande, midt i vår fredliga skrifstund
i salen af budskapet att andra resande
komma: haggade pepper, pennor etc. och
rusade in i kammaren inneför. Hvilka de
nya gästerna äro vetar vi ej ännu, men hoppas
att det icke måtte vara onackuliner, emedan
vi i så fall vilja instångas som nunnor i ett
kloster. -

Den 26. Allt ännu gvar lifliga våra brev, då
vi ej haft tillfälle att färdem till Torned.
Hvad de nu skola bli gamla! I stället kan